RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 215.498 van 3 oktober 2011
in de zaak A. 193.657/XIV-31.298

In zake : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Magali Vandermeersch
kantoor houdend te 1080 Brussel
Paalstraat 14
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 14 augustus 2009, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 29.864 van 14 juli 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 4858 van 24 augustus 2009 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

Bij arrest nr. 207.482 van 21 september 2010 werd de heropening van de debatten bevolen.

De verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 april 2011 om 10.45 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Magali Vandermeersch, die verschijnt voor de verzoekster, en attaché Sara Bottu, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekster zou op 8 augustus 2008 België zijn binnengekomen en heeft zich die dag vluchteling verklaard. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 26 maart 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 10 april 2009 tekent de verzoekster tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 14 juli 2009 verklaart de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de verzoekster “laattijdig en bijaldien kennelijk onontvankelijk”. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4.1. De verzoekster werpt in een eerste middel de schending op van artikel 3, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, (Rechtsplegingsbesluit) van de "formele motiveringsplicht", van "recht en redelijkheid" en de strijdigheid van artikel 3, § 1, eerste lid, van het Rechtsplegingsbesluit met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

In een eerste onderdeel stelt de verzoekster dat haar beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van artikel 3, § 1, van het Rechtsplegingsbesluit ten onrechte niet-ontvankelijk is verklaard omdat het per Taxipost Secur was opgestuurd. Zij wijst er op dat Taxipost Secur wel degelijk onder de definitie van De Post van aangetekende zendingen valt, hoewel de meer dan tien jaar oude "Catalogus voor de diensten aangeboden door De Post" Taxipost daarvan uitsluit. Het verslag aan de Koning bij het Rechtsplegingsbesluit stelt dat een verzoekschrift "in beginsel" niet geldig ter griffie kan worden neergelegd, "bijvoorbeeld bij taxipost". Volgens de verzoekster moet de verplichting om een verzoekschrift per aangetekende brief in te dienen blijkens de woordkeuze "in beginsel" niet te absoluut worden opgevat. Er zou ruimte voor andere verzendingsmethodes blijven die, hoewel ze door De Post niet als een aangetekende brief worden beschouwd, toch aan de ratio legis van artikel 3, § 1, eerste lid, van het Rechtsplegingsbesluit tegemoetkomen, namelijk het verzekeren van een vaste, onbetwistbare datum. Taxipost Secur voldoet aan die ratio legis omdat een ontvangstbewijs intrinsiek aan die vorm van verzending is verbonden. De ontvanger moet voor ontvangst tekenen, de handtekening kan online worden geconsulteerd en een tweede aanbieding kan worden gevraagd indien de ontvanger afwezig is op het moment van aanbieding van de zending. Waar de voorwaarde van een vaste en onbetwistbare datum, zoals vereist voor een aangetekende brief, bij Taxipost 24h. niet is vervuld, houdt dit argument geen steek bij Taxipost Secur. In het bestreden arrest had moeten worden uiteengezet waarom dezelfde redenering ook voor Taxipost Secur zou gelden.

De verzoekster vervolgt dat het beroepsschrift binnen de gestelde termijn werd verzonden en zonder probleem door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in ontvangst werd genomen. De verzendingsdatum staat op het ontvangstbewijs, de ontvangst werd bevestigd, de handtekening voor ontvangst van de geadresseerde was online beschikbaar en de vaste datum van het beroepsschrift was dus bevestigd.

Bovendien, zo besluit de verzoekster, werd het verzoekschrift per Taxipost Secur verzonden omdat een aangetekende zending boven de 2 kilogram volgens de postbeambte niet mogelijk was. De hiërarchische meerdere van die postbeambte liet echter niet toe dat deze laatste een document ondertekende om dit euvel te erkennen.

4.2. In een tweede onderdeel stelt de verzoekster dat artikel 3, § 1, eerste lid, van het Rechtsplegingsbesluit in strijd met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet is en daarom met toepassing van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing had moeten worden gelaten. Evenmin als de verwerende partij voor het administratief dossier en de nota met opmerkingen, hoeft ook de directeur van de strafinrichting of van de plaats waar de verzoekster wordt vastgehouden het verzoekschrift niet per aangetekende brief te verzenden. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf kan een betekening per bode tegen ontvangstbewijs doen. Voor dit verschil in behandeling wat betreft de verzendingsmogelijkheden bestaat volgens de verzoekster geen redelijke grond.

Beoordeling

5.1. Artikel 3, § 1, eerste lid, van het Rechtsplegingsbesluit bepaalt dat alle processtukken aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden toegezonden bij ter post aangetekende brief. In het verslag aan de Koning wordt vermeld dat deze algemene regel is overgenomen uit artikel 84 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State en als bedoeling heeft "een vaste, onbetwistbare datum te hebben van de indiening van het processtuk". In dat verslag wordt er ook op gewezen dat "een verzoekschrift of enig ander processtuk in beginsel niet geldig ter griffie kan worden neergelegd, noch in de brievenbus van de Raad (kan) gedeponeerd worden en evenmin bij gewone brief of anderszins, bijvoorbeeld bij taxipost (kan) toegezonden worden".

De woorden "in beginsel" moeten worden gelezen in het licht van de verder in artikel 3, § 1, van het Rechtsplegingsbesluit bepaalde afwijkingen doch niet, zoals de verzoekster voorhoudt, als een algemene regel die, buiten de uitdrukkelijk voorziene afwijkingen, ruimte voor andere verzendingsmogelijkheden zou laten. De aangehaalde bepaling houdt dus in dat enkel door de aantekening ter post vaste datum aan de indiening van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan worden gegeven.

Hoofdstuk VI “Bijzondere Diensten” van de “Catalogus van de diensten aangeboden door De Post”, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 5 juni 1998, bepaalt “ingeschreven stukken”, dit zijn de ter post aangetekende stukken, als poststukken die aan het loket of aan de postman-uitreiker op ronde worden afgegeven tegen een ontvangstbewijs; deze stukken werden op een bijzondere wijze behandeld en ze worden uitgereikt tegen aftekening door de bestemmeling of zijn gevolmachtigde, na vaststelling van zijn identiteit en, in voorkomend geval, rekening houdend met de bijzondere voorschriften vermeld onder de punten 1.1.5 en 1.3.2. Het ontvangstbewijs is voor de afgever het bewijs van afgifte evenals van de datum van deze afgifte”. Volgens dezelfde Catalogus kunnen “alle geadresseerde poststukken, die aan De Post worden toevertrouwd, aangetekend verzonden worden, uitgezonderd de zendingen taxipost en Bureaufax”.

Voor het bepalen van de datum van de verzending van een beroep moet rekening worden gehouden met de datum waaraan vastheid is gegeven door afgifte bij De Post van een aangetekende zending tegen ontvangstbewijs. Het door De Post afgeleverde ontvangstbewijs moet overeenstemmen met de inschrijving van de verzending in een bijzonder register en met de poststempel op het aan de postdiensten toevertrouwde stuk. Dit vormt precies de waarborg die alleen een aangetekende zending biedt. Het fundamentele verschil tussen een aangetekende zending en een zending per taxipost bestaat hierin dat deze laatste niet tegen ontvangstbewijs per post wordt bezorgd.

De stelling van de verzoekster dat een zending via Taxipost Secur door de geadresseerde bij ontvangst wordt afgetekend en dat die handtekening online kan worden geconsulteerd, is te dezen niet relevant. Om uit te maken of het om een aangetekende zending gaat, is het immers de vraag of de zending tegen een ontvangstbewijs ter post wordt bezorgd. Bij Taxipost Secur blijken etiketten te zijn gebruikt die als frankering gelden en die uit twee strookjes bestaan: de afzender kleeft het eerste strookje op het pakket en houdt het tweede strookje met de streepjescode of het nummer van de zending zelf bij. Op dat tweede strookje, door de verzoekster als stuk 3 bijgebracht, blijkt de verzoekster als afzender zelf de geadresseerde en de datum te hebben ingevuld. Het gaat niet om een ontvangstbewijs van De Post omdat het niet door De Post is afgetekend of afgestempeld, laat staan dat de datum van afgifte op De Post door De Post zou worden bevestigd. Om die reden vormt de verzending door de verzoekster per Taxipost Secur geen aangetekende zending, zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op wettige wijze kon vaststellen dat niet aan de vereiste van

artikel 3, § 1, van het Rechtsplegingsbesluit was voldaan. In die mate in het eerste onderdeel van het eerste middel ongegrond.

Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan door de wijziging die de wetgever op 13 december 2010 heeft aangenomen met betrekking tot de regeling van de postdiensten en die tot een wijziging in de rechtspraak van de Raad van State aanleiding heeft gegeven: het thans bestreden arrest en a fortiori het kwestieuze beroepsschrift bij de raad voor Vreemdelingenbetwistingen dateren immers van vóór die wetswijziging.

Waar de verzoekster aanvoert dat het verzoekschrift per Taxipost Secur zou zijn verzonden omdat een aangetekende zending boven de 2 kilogram volgens de postbeambte niet mogelijk zou zijn, gaat het om kritiek die niet voor de eerste rechter werd aangevoerd, hoewel de verzoekster daartoe in de mogelijkheid was. Dergelijk nieuw middelonderdeel kan niet voor het eerst in graad van administratieve cassatie worden opgeworpen, daargelaten de vaststelling dat de verzoekster zich tot een loutere bewering beperkt.

5.2. De datum van indiening van het inleidend verzoekschrift bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bepalend voor de ontvankelijkheid van het beroep zelf.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurt, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zouden zijn. Het derde lid bepaalt dat de door de verwerende partij ingediende nota ambtshalve uit de debatten wordt geweerd wanneer zij niet binnen de vastgestelde termijn is ingediend.

Gelet op die fundamenteel andere gevolgen, is het objectief en redelijk te verantwoorden dat voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wat betreft de datum van de neerlegging van het administratief dossier en de nota met opmerkingen niet dezelfde strenge garanties worden geëist als voor de datum van het inleidend verzoekschrift. Het tweede onderdeel van het eerste middel is in die mate ongegrond.

Naar luid van artikel 39/69, § 2, van de Vreemdelingenwet kan het verzoekschrift in de gevallen dat de verzoeker ter beschikking wordt gesteld van de regering

of zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8, ook worden ingediend door afgifte ervan, ter plaatse, aan de directeur van de strafinrichting of aan de directeur van de welbepaalde plaats waar hij zich bevindt of aan een van hun gemachtigden, die op het verzoekschrift de datum vermeldt waarop het werd ingediend, een ontvangstbewijs ervan aan de verzoeker of zijn advocaat afgeeft en het onmiddellijk overzendt aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Artikel 3, § 1, vierde lid, van het Rechtsplegingsbesluit bepaalt dat in dat geval de directeur van de strafinrichting of van de plaats waar de verzoeker wordt vastgehouden of zijn gemachtigde, het ontvangen verzoekschrift bezorgen aan de griffie, hetzij per bode tegen ontvangstbewijs, hetzij per fax. In dit laatste geval laat hij het originele verzoekschrift onverwijld bezorgen aan de griffie. Indien daarentegen dit origineel niet werd bezorgd, dan wordt de verzoeker gevraagd de fax te authentificeren ter terechtzitting.

Het inleidend verzoekschrift krijgt in het in artikel 39/69, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde geval dus ook vaste datum, met name door de vermelding erop van de datum van indiening door de directeur van de strafinrichting of van de plaats waar de verzoeker wordt vastgehouden of één van hun gemachtigden. Ook dit verschil is objectief en redelijk te verantwoorden omdat de opgesloten of vastgehouden verzoeker zich niet naar een postkantoor kan begeven om zijn verzoekschrift aangetekend te versturen en omdat daarom een alternatief wordt voorzien om het verzoekschrift een vaste datum te geven.

Tenslotte kunnen de betekeningen door een rechtscollege en het indienen van een inleidend verzoekschrift door een verzoeker niet met elkaar worden vergeleken. Het gaat daarbij om totaal verschillende situaties zodat een verschillende formele regeling geen schending van het gelijkheidsbeginsel vormt.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is ook in die mate ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

6. De verzoekster werpt in een tweede middel “in ondergeschikte orde” met verwijzing naar ’s Raads arrest nr. 193.616 van 28 mei 2009 de schending van de

artikelen 57/6 en 57/9 van de Vreemdelingenwet op. Zij voert aan dat het bestreden arrest verwijst naar "de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen" van 26 maart 2009, terwijl die beslissing door een adjunct van de commissaris-generaal in eigen naam werd ondertekend, zonder te vermelden dat de commissaris-generaal zelf verhinderd zou zijn geweest. Door de schending van deze substantiële vormvereiste was er volgens de verzoekster geen rechtsgeldige beslissing van de commissaris-generaal en was de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook niet bevoegd om het bestreden arrest uit te spreken.

De verzoekster merkt nog op dat de nota met opmerkingen van de verwerende partij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd opgesteld tegen "YYY" terwijl zij "XXX" heet. Indien met gezond verstand wordt geoordeeld dat een spellingfout niet de rechtsgeldigheid van de nota van de verwerende partij in het gedrang kan brengen, moet met hetzelfde gezond verstand worden geoordeeld dat het met zekerheid binnen de gestelde termijn verstuurde èn door de geadresseerde ontvangen verzoekschrift louter in naam verschilt van een ter post aangetekende brief en dus moet worden geacht te voldoen aan de vormvereiste van een aangetekende brief.

Beoordeling

7. Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de verzoekster laattijdig en derhalve niet-ontvankelijk verklaard. De kritiek van de verzoekster daartegen is thans ongegrond bevonden.

Gezien de niet-ontvankelijkheid van het bij hem ingestelde beroep, kon en mocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de zaak niet verder onderzoeken, ook niet indien mogelijk een substantiële vormvereiste in de bij hem bestreden beslissing zou zijn geschonden. Het tweede middel is in die mate ongegrond.

De verzoekster heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de ongeldigheid van de nota met opmerkingen van de verwerende partij opgeworpen. Zij kan dit niet voor het eerst in graad van administratieve cassatie doen. Hoe dan ook gaat het om een louter materiële vergissing in de schrijfwijze van de naam van de verzoekster die noch de strekking van de nota zelf noch de strekking van het bestreden arrest kan hebben beïnvloed. De vergelijking met het al dan niet per aangetekende brief versturen van een

verzoekschrift tot beroep mist iedere grond. Het tweede middel is in die mate niet-ontvankelijk, minstens ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drie oktober tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Joris Casneuf	**André Beirlaen**